

[Kirsten Jacobsen]

Jeg må give de to tidligere ordførere ret i, at det er meget utilfredsstillende at få præsen-teret udvalgsbilag – som man oven i købet har gjort opmærksom er væsentlige for ens stilling – når man allerede sidder ved ordførerbordet. Og så et bilag på 2 sider! Jeg måtte oven i købet for at få det gå ned og spørge embedsmændene i embedsmandslogen, på trods af at det var lovet både af ministeren og af formanden, at det ville foreligge her til morgen i god tid inden behandlingen. Jeg beklager det meget, og det er desværre ikke første gang under behandlingen af dette forslag, at det er sket.

Både formanden og ministeren ved i hvert fald, at et af de meget store problemer i dette forslag er, hvorvidt der er tale om ekspropriation eller der ikke er tale om ekspropriation, og så må det også være væsentligt for folketingets medlemmer, at det bilag fra justitsministeriet, som belyser dette problem, kommer frem, så ordførerne i det mindste har lejlighed til at læse det.

Det er jo rigtigt, som hr. Keld Andersen sagde, at det var bestemt ikke uden betydning for denne sag, at der kom en fornyet udvalgsbehandling. Vi har gjort gældende, også under andenbehandlingen, at forslaget ikke var tilstrækkeligt gennemarbejdet, og at der ville være i massevis af problemer. I et kort udvalgs møde efter andenbehandlingen diskuterede udvalget grundigt nogle forskellige ting, og lige pludselig dukker der, helt tilfældigt, et helt nyt problem op, nemlig problemet: hvad vil der egentlig ske med en grundejer, som bebor sit eget lille hus i et sådant byfornyelsesområde? Og det er ikke noget utopisk noget, for vi kender alle sammen sådanne kvarterer: der er H. C. Andersen-kvarteret i Odense, vi har nogle i Ålborg, og de findes i Helsingør, hvor de har små bitte, gamle huse, der ligger i et område, som typisk skal byfornys.

Hvad sker der med en sådan grundejer, når lovforslaget er vedtaget? Han er ikke dummere end andre mennesker her i landet, så han skynder sig selvfølgelig at leje huset ud til en lejer, og så får han grundkapital, rentesikring og alle mulige offentlige lån og støtteordninger. Han har kun ét års opsigelse, fordi det er en enfamiliesbolig, så når alle problemerne med byggearbejde osv. er løst, har han sagt lejeren op, og så flytter han ind selv. Og så kommer det utrolige: han skal

ikke tilbagebetale én krone, ikke én! Det er bekræftet af ministeren, og det er bekræftet af boligministeriets embedsmænd.

For så at løse problemet gør ministeren noget, som han ikke skal have utak for. Han tager det ændringsforslag op, som fremskridtspartiet stillede i sidste uge, men som ministeren og hans parti stemte ned, og siger: ja men så må vi vedtage det forslag, for så løser vi dette problem. Jeg synes, det er en udmærket idé, at man erkender sine fejl, og jeg skal da kun rose ministeren for, at han synes, mit ændringsforslag var så godt. Jeg skal også rose ministeren for en anden ting: hans er endnu bedre end mit. Ministeren er nemlig for første gang begyndt at tænke sådan lidt forretningsmæssigt, idet han nu siger: ja men det mindste må dog være, at man betaler markedsrenten. Det er jeg helt enig med ministeren i, men jeg dristede mig sandelig ikke til at stille et sådant forslag og tro, at jeg kunne få den socialdemokratiske folketingsgruppe til at stemme for det. Men det gør ministeren nu selv, og det skal han sandelig heller ikke have utak for.

Jeg synes dog nok, det bør påpeges heroppefra, at når ministeren siger: o.k., nu har jeg stillet ændringsforslaget, og socialdemokratiet så kommer og siger: ja men så skal vi have et tilsagn om, at man ikke benytter sig af grundlovens bestemmelser til at samle underskrifter, er vi nærmest kommet i en farceagtig situation. Ministeren og socialdemokratiet erkender, at der er et væsentligt problem, et kæmpestort hul i loven, og stiller et ændringsforslag, og når vi så siger, at vi vil bruge vor grundlovssikrede ret, så siger ministeren og socialdemokratiet: så er det ikke noget problem længere, så trækker vi ændringsforslaget tilbage og lader hullet stå vidt åbent for enhver; alle kan vandre igennem det, hvis de vil.

Det er en uanstændig måde at lovgive på, specielt når man allerede inden behandlingen ved, at problemet er der. Det hjælper ikke noget, at man siger, det er et lille problem. Det hjælper ikke noget, at man siger, det kun er 1.000 ejendomme, der kan gøre brug af det. Så længe der bare er én ejendom, der kan gøre brug af det, bør det være en forpligtelse for hvert eneste medlem i dette folketing at sikre sig, at et sådant hul ikke forlader folketinget efter tredje behandling, uden at det er dækket.